

σύγχρονο

Φάσμα & GROUP
προπαρασκευή για
A.E.I. & T.E.I.

μαθητικό φροντιστήριο

Γραβιάς 85 - ΚΗΠΟΥΠΟΛΗ - ☎ 210 50 51 557 - 210 50 56 296
25ης Μαρτίου 111 - ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ - ☎ 210 50 20 990 - 210 50 27 990
25ης Μαρτίου 74 - ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ - ☎ 210 50 50 658 - 210 50 60 845

1^{ος} ΚΥΚΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΩΝ

ΜΑΘΗΜΑ: Νεοελληνική Λογοτεχνία
ΤΑΞΗ: Γ' Τάξη Ενιαίου Λυκείου - Θεωρητική Κατεύθυνση
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Λυμπέρη Κατερίνα
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: 24/11/2013
ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ:

A. ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΟΥ

Άλλ' όποια ύπηρξεν ή έκπληξις των, όταν, όλίγας μετά τούς γάμους ήμέρας, την είδον νά ξερχεται εις την οικίαν, σφίγγουσα τρυφερώς εις την άγκάλην της έν δεύτερον κοράσιον, ταύτην την φοράν έν σπαργάνοις! - Τό κακότυχο! άνεφώνει ή μήτηρ μου, κύπτουσα συμπαθητικώς επί της μορφής του νηπίου, δέν τό έφθανε πώς έγεννήθη κοιλιάρφανο, μόν' απέθανε και ή μάνα του και τό άφηκε μέσ' στη στράτα! Και, εύχαριστημένη τρόπον τινά έκ της άτυχούς ταύτης συμπτώσεως, έπεδείκνυε τό λάφυρόν της θριαμβευτικώς πρός τούς ένεούς έκ της έκπλήξεως άδελφούς μου.

Τό υίκόν σέβας ήτο πολύ, και ή αυθεντία της μητρος μεγάλη, άλλ' οί πτωχοί άδελφοί μου ήσαν τόσον άπογοητευμένοι, ώστε δέν έδίστασαν νά ύποδείξουν εύσχήμως πως εις την μητέρα των, ότι καλόν θα ήτο νά παραιτηθῆ του σκοπού της. Αλλά την εύρον άμετάπειστον. Τότε έδήλωσαν φανερά την δυσαρέσκειάν των και τη ήρνήθησαν την διαχείρισιν του βαλαντίου των. Όλα εις μάτην.

- Μή μου φέρετε τίποτε, έλεγεν ή μήτηρ μου, έγώ δουλεύω και τό θρέφω, 'σαν πώς έθρεψα και σās. Και όταν έλθη ό Γιωργῆς μου άπ' την ξενιτεία, θα τό προικίση και θα τό 'πανδρέψη. Αμ' τί θαρρεείτε! Έμένα τό παιδί μου μέ τό ύποσχέθηκε. -Έγώ, μάνα, θα σε θρέφω και σένα και τό ψυχοπαιδί σου. -Ναι! έτσι μέ τό ειπε, ποῦ νάχη την εύχή μου!

Ό Γιωργῆς ήμην έγώ. Και την ύπόσχεσιν ταύτην την είχον δώσει άληθώς, άλλα πολύ προτήτερα.

Ήτο καθ' ήν έποχήν ή μήτηρ μας ειργάζετο δια νά θρέψη την πρώτην μας θετήν άδελφήν καθώς και ήμας. Έγώ την συνώδευον κατά τās διακοπās τών μαθημάτων, παίζων παρ' αυτῆ, ένω εκείνη έσκαπτεν ή έξεβοτάνιζεν. Μίαν ήμέραν διακόψαντες την εργασίαν έπεστρέφομεν άπό τούς άγρους φεύγοντες τόν άφόρητον καύσωνα, ύφ' οῦ όλίγον έλειψε νά λιποθυμήση ή μήτηρ μου. Καθ' όδόν κατελήφθημεν ύπό ραγδαιοτάτης βροχής, έξ εκείνων, αίτινες συμβαίνουσι παρ' ήμιν συνήθως, μετά προηγηθείσαν υπερβολικήν ζέστην ή λαύραν, καθώς την όνομάζουν οί συντοπίται μου. Δέν ήμεθα πλέον πολύ μακράν του χωρίου, άλλ' έπρεπε νά διαβώμεν ένα χείμαρρον, όστις πλημμυρήσας εκατέβαινεν όρμητικώτατος. Η μήτηρ μου ήθέλησε νά μέ σηκώση εις τόν ώμον της. Αλλά έγώ άπεποιήτην.

- Είσαι αδύνατη άπό τη λιποθυμία, τη ειπον. Θα μέ ρίψης μέσ' στον ποταμό. Και έσήκωσα τās φορέματά μου και εισῆλθον δρομαίος εις τό ρεῦμα, πριν εκείνη προφθάση νά μέ κρατήσει. Είχον έμπιστευθῆ εις τās δυνάμεις μου πλέον ή ότι έπρεπε. Διότι πριν σκεφθώ νά υποχωρήσω, τās γόνατά μου έλύγισαν, οί πόδες μου έχασαν τό στήριγμα των, και, άνατραπείς, παρεσύρθην ύπό του χείμαρρου ως κέλυφος καρούου.

Μία σπαρακτική κραυγή φρίκης είναι πᾶν ὅτι ἐνθυμοῦμαι ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα. Ἦτον ἡ φωνὴ τῆς μητρός μου, ἣτις ἐρρίφθη εἰς τὰ ρεύματα διὰ νὰ μὲ σώσῃ.

Πῶς δὲν ἔγυνα αἰτία νὰ πνιγῆ καὶ ἐκείνη μετ' ἐμοῦ, εἶναι θαύμα. Διότι ὁ χείμαρρος ἐκεῖνος ἔχει κακὴν φήμην παρ' ἡμῖν. Καὶ ὅταν λέγουν περὶ τινος “τὸν ἐπῆρε τὸ ποτάμι”, ἐννοοῦν ὅτι ἐπνίγη εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν χείμαρρον.

Καὶ ὅμως ἡ μήτηρ λιγόθυμος καθὼς ἦτο, κατάκοπος, βεβαρημένη ἀπὸ ἐπαρχιακὰ φορέματα, ἱκανὰ νὰ πνίξουν καὶ τὸν δεξιότερον κολυμβητὴν, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐκθέσῃ τὴν ζωὴν αὐτῆς εἰς κίνδυνον. Ἐπρόκειτο νὰ μὲ σώσῃ, καὶ ἄς ἦμην ἐκεῖνο της τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον προσέφερεν ἄλλοτε εἰς τὸν θεὸν ὡς ἀντάλλαγμα ἀντὶ τῆς θυγατρὸς της.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκον καὶ μὲ ἀπέθεσε χαμαὶ ἀπὸ τὸν ὦμον της, ἦμην ἀκόμη παραζαλισμένος. Διὰ τοῦτο, ἀντὶ νὰ αἰτιαθῶ τὴν ἀπρονοησίαν μου διὰ τὸ συμβάν, ἀπέδωκα αὐτὸ εἰς τὰς ἐργασίας τῆς μητρός μου.

- Μὴ δουλεύεις πιά, μάνα, τῆ εἶπον, ἐνῶ ἐκείνη μ' ἐνέδυε στεγνὰ φορέματα.

- Ἀμ' ποιὸς θὰ μᾶς θρέψῃ, παιδί μου, 'σὰν δὲν δουλεύω ἐγώ; - Ἠρώτησεν ἐκείνη στενάξασα.

- Ἐγώ, μάνα! ἐγώ! – τῆ ἀπήνησα τότε μετὰ παιδικοῦ στόμφου.

- Καὶ τὸ ψυχοπαίδι μας;

- Κ' ἐκεῖνο ἐγώ!

Ἡ μήτηρ ἐμειδίασεν ἀκουσίως, διὰ τὴν ἐπιβλητικὴν στάσιν, ἣν ἔλαβον προφέρων τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην. Ἐπειτα διέκοψε τὴν ὁμιλίαν ἐπειποῦσα •

- Ἀμ' θρέψε δὰ πρῶτα τὸν ἑαυτό σου καὶ ὕστερα βλέπουμε.

Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ ἀπηρχόμην εἰς τὰ ξένα.

Ἡ μήτηρ βεβαίως οὐδ' ἐσημείωσε κὰν τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην. Ἐγὼ ὅμως ἐνθυμούμην πάντοτε, ὅτι ἡ αὐταπάρησις της μοὶ ἐχάρισε διὰ δευτέραν φορὰν τὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν τῆ ὤφειλον. Διὰ τοῦτο εἶχον τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην ἐπὶ τῆς καρδίας μου, καὶ ὅσον ἐμεγάλωνα, τόσῳ σπουδαιότερον ἐνόμιζα τὸν ἑαυτόν μου ὑποχρεωμένον πρὸς ἐκπλήρωσίν της.

- Μὴν κλαίγῃς μητέρα, τῆ εἶπον ἀναχωρῶν. Ἐγὼ πηγαίνω πιά νὰ κάμω παραῶδες. ἔννοια σου! Ἀπὸ τώρα καὶ νὰ πάγω θὰ σε θρέφω καὶ σένα καὶ τὸ παραπαίδι σου. ἀλλά, ἀκούεις; Δὲν θελω πια νὰ δουλεύῃς!

Δὲν ἤξευρον ἀκόμη ὅτι δεκαετὲς παιδίον ὄχι τὴν μητέρα, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἑαυτόν του δὲν δύναται νὰ θρέψῃ. Καὶ δὲν ἐφантаζόμην, ὁποῖαι φοβεραὶ περιπέτειαι μὲ περιέμενον καὶ πόσας πικρίας ἔμελλον ἀκόμη νὰ ποτίσω τὴν μητέρα μου διὰ τῆς ξενιτείας ἐκείνης, δι' ἧς ἤλπιζον νὰ τὴν ἀνακουφίσω.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὄχι μόνον βοήθειαν, ἀλλ' οὐδὲ μίαν ἐπιστολὴν κατώρθωσα νὰ τῆ στείλω. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη παρεμόνευεν εἰς τοὺς δρόμους, ἐρωτῶσα τοὺς διαβάτας μὴ μὲ εἶδον πουθενά.

Πότε τῆ ἔλεγον, ὅτι ἐδυστύχησα ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐτούρκευσα.

- Νὰ φᾶνε τῆ γλῶσσα τοὺς ποὺ τῶβγαλαν! – Ἀπεκρίνετο ἡ μήτηρ μου. Αὐτὸς ποῦ λένε, δὲν 'μπορεῖ νὰ ἦτον τὸ παιδί μου! – Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐκλείετο περίτρομος εἰς τὸ εἰκονοστάσιόν μας, καὶ προσήυχετο δακρυροοῦσα πρὸς τὸν Θεόν, διὰ νὰ μὲ φωτίσῃ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων μου.

Πότε τῆ ἔλεγον, ὅτι ἐναυάγησα εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Κύπρου, καὶ ἐπαιτῶ ρακένδυτος εἰς τοὺς δρόμους.

- Φωτιά νὰ τοὺς κάψῃ, ἀπεκρίνετο ἐκείνη. Τὸ λὲν ἀπὸ τῆ ζούλια τους. Τὸ παιδί μου θενάκανε κατάστασι καὶ πά' στὸν Ἅγιον Τάφο.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐξήρχετο εἰς τοὺς δρόμους, ἐξετάζουσα τοὺς διαβατικούς ἐπαίτας, καὶ μετέβαιναν ὅπου ἠκούετο κανεὶς καραβοτσακισμένος μὲ τὴν θλιβερὰν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψῃ ἐν αὐτῷ τὸ ἴδιον της τέκνον, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὰ στερημάτα της, ὅπως τὰ εὗρω ἐγὼ εἰς τὰ ξένα ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἄλλων.

Καὶ ὅμως, ὡσάκις ἐπρόκειτο περὶ της θετῆς αὐτῆς θυγατρὸς, τὰ ἐλησμόνει ὅλα ταῦτα καὶ ἐφοβέριζε τοὺς ἀδελφοὺς μου, ὅτι ἐλθῶν ἐγὼ ἀπὸ τὰ ξένα θὰ τοὺς ἐντροπιάσω διὰ τῆς γενναιότητός μου, καὶ θὰ προικίσω καὶ θὰ ὑπανδρεύσω τὴν κόρην της ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει.

- Ἐ; Ἄμ' τι θαρρεῖτε! Ἐμένα τὸ παιδί μου μὲ τὸ ὑποσχέθηκε! Ἄς ἔχη τὴν εὐχή μου!

Εὐτυχῶς αἱ κακαὶ ἐκεῖναι εἰδήσεις δὲν ἦσαν ἀληθεῖς. Καὶ ὅταν, μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, ἐπέστρεφα εἰς τὸν οἶκον μας, ἤμην εἰς θέσιν νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὡς πρὸς τὴν μητέρα μου κ' ἄν, ἢ ὅποια ἦτο τόσο ὀλιγαρκής. Ὡς πρὸς τὸ ψυχοπαίδι τῆς ὅμως δὲν μ' εὔρε τόσο πρόθυμον, ὅσον ἤλπιζεν. Ἀπ' ἐναντίας μὲν εἶχον φθάσει καὶ ἐξεφράσθη ἐναντίον τῆς διατηρήσεώς του, πρὸς μεγίστην τῆς μητρός μου ἔκπληξιν.

Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν ἤμην κυρίως ἐναντίος τῆς ἀδυναμίας τῆς μητρός μου. Τὴν πρὸς τὰ κοράσια κλίσιν τῆς τὴν εὔρισκον σύμφωνον πρὸς τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς πόθους μου.

Τίποτε ἄλλο δὲν ἐπεθύμουν περισσότερο, παρὰ νὰ εὔρω ἐπιστρέφων εἰς τὸν οἶκον μας μίαν ἀδελφὴν, τῆς ὁποίας ἢ φαιδρὰ μορφὴ κ' αἱ συμπαθητικαὶ φροντίδες νὰ ἐξορίσουν ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὴν ἐκ τῆς μονώσεως μελαγχολίαν, καὶ νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τῆς μνήμης μου τὰς κακοπαθείας ὅσας ὑπέστην ἐν τῇ ξένη. Πρὸς ἀνταλλαγὴν ἐγὼ θὰ ἐπροθυμούμην νὰ τη διηγῶμαι τὰ θαυμάσια τῶν ξένων χωρῶν, τὰς περιπλανήσεις καὶ τὰ κατορθώματά μου, καὶ θὰ ἤμην πρόθυμος νὰ τῇ ἀγοράζω ὅ,τι ἀγαπᾷ • νὰ τὴν ὀδηγῶ εἰς τοὺς χοροὺς καὶ τὰς πανηγύρεις • νὰ τὴν προικίσω, καὶ τέλος νὰ χορεύσω εἰς τοὺς γάμους τῆς.

Ἀλλὰ τὴν ἀδελφὴν ταύτην τὴν ἐφантаζόμην ὡραίαν καὶ συμπαθητικὴν, ἀνεπτυγμένην καὶ ἐξυπνον, μὲ γράμματα, μὲ χειροτεχνήματα, μὲ ὅλας ἐν γένει τὰς ἀρετὰς ὅσας εἶχον αἱ κόραι τῶν χωρῶν, ὅπου ἔζων μέχρι τότε. Καὶ ἀντὶ τούτων ὅλων τί εὔρον; Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον.

Ἡ θετὴ μου ἀδελφὴ ἦτον ἀκόμη μικρὰ, καχεκτικὴ, κακοσχηματισμένη, κακόγνωμος, καὶ πρὸ πάντων δύσνους, τόσο δύσνους, ὥστε εὐθὺς ἐξ' ἀρχῆς μ' ἐνέπνευσεν ἀντιπάθειαν.

- Δὸς τοῦ 'πίσου τὸ Κατερινιώ, ἔλεγον μίαν ἡμέραν εἰς τὴν μητέρα μου. Δὸς το 'πίσου, ἂν μ' ἀγαπᾷς. Αὐτὴν τὴν φορὰν σὲ τὸ λέγω μὲ τὰ σωστά μου! Ἐγὼ θὰ σὲ φέρω μίαν ἄλλην ἀδελφὴν ἀπὸ τὴν Πόλι. Ἐνα εὔμορφο κορίτσι, ἕνα ἐξυπνο, πὺν νὰ στολίση μίαν ἡμέρα τὸ σπίτι μας.

Ἐπειτα περιέγραψα μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα ὁποῖον θὰ ἦτο τὸ ὄρφανόν, τὸ ὁποῖον ἐμελλον νὰ τῆς φέρω, καὶ πόσον πολὺ θὰ τὸ ἠγάπων.

ΘΕΜΑΤΑ

1. Ο Βιζυηνός επηρεάστηκε ἀπὸ τὴ θρακιώτικη γενέθλια ὑπαιθορ, τὴ φαναριώτικη καὶ ευρωπαϊκὴ παιδεία του. Να αναφέρετε καὶ νὰ σχολιάσετε ἕνα παράδειγμα γιὰ κάθε μία ἐπιρροή ἀπὸ τὸ δοθέν κείμενο.

(Μονάδες 15)

2. α. Ἡ ἀφήγηση ἀπὸ τις πρώτες σελίδες τοῦ διηγήματος δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι κινεῖται γραμμικά, ὅτι τὰ γεγονότα δίνονται με τὴ χρονολογικὴ σειρὰ. Ὡστόσο, σε πολλὰ σημεῖα τοῦ διηγήματος ἔχουμε ἀναχρονίες. Παρατηρεῖτε στο δοθέν ἀπόσπασμα κάποιες τέτοιες παραβιάσεις τῆς γραμμικότητος τοῦ χρόνου; Να ἐξηγήσετε τὴ λειτουργικότητά τους.

(Μονάδες 10)

- β. «νὰ εὔρω ἐπιστρέφων εἰς τὸν οἶκον μας μίαν ἀδελφὴν, τῆς ὁποίας ἢ φαιδρὰ μορφὴ κ' αἱ συμπαθητικαὶ φροντίδες νὰ ἐξορίσουν ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὴν ἐκ τῆς μονώσεως μελαγχολίαν»: Ποιο εἶναι τὸ πρότυπο τῆς γυναίκας ποὺ παρουσιάζεται μέσα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἀφηγητή; Τι ἐξυπηρετεῖ ἡ συγκεκριμένη περιγραφή;

(Μονάδες 10)

3. Ο Κ. Μητσάκης γράφει: «**Στὴν κατηγορία τῶν λογοτεχνῶν ποὺ φέρνουν τὴν σφραγίδα τῆς θείας δωρεᾶς ἀνήκει καὶ ὁ Βιζυηνός. Μόνον ποὺ ὁ Βιζυηνός υπήρξε σε**

όλη του τη ζωή ένας επαμφοτερίζων. Με το νου και την καρδιά είναι ένας δημοτικιστής, όπως δείχνει και το πεζογράφημά του «Διατί η μηλιά δεν έγινε μηλέα», αλλά στην πράξη προτιμά να φοράει το ψηλό κολάρο και τον «πομπέ» της καθαρεύουσας. Σε αυτή την αμφίρροπη στάση ίσως βασικά επηρεαζόταν και από τη διπλή του ιδιότητα, του λογοτέχνη αλλά και του επιστήμονα...» .

Να επαληθεύσετε την παραπάνω άποψη με συγκεκριμένα στοιχεία τόσο από τη ζωή του Βιζυηνού όσο και από το δοθέν κείμενο. (Μονάδες 20)

4. « - Δός του 'πίσου τὸ Κατερινιώ, ἔλεγον μίαν ἡμέραν εἰς τὴν μητέρα μου. Δός το 'πίσου, ἂν μ' ἀγαπᾶς. Αὐτὴν τὴν φορὰν σὲ τὸ λέγω μὲ τὰ σωστά μου! Ἐγὼ θὰ σὲ φέρω μίαν ἄλλην ἀδελφὴ ἀπὸ τὴν Πόλι. Ἐνα εὐμορφο κορίτσι, ἕνα ἔξυπνο, ποὺ νὰ στολίση μίαν ἡμέρα τὸ σπίτι μας.». Να σχολιαστεί το περιεχόμενο του παραπάνω χωρίου με 100 λέξεις.

(Μονάδες 25)

5. Να συγκρίνετε ως προς το περιεχόμενο, τα αποσπάσματα από το «Αμάρτημα της μητρός μου» με τα αποσπάσματα από το διήγημα «Ο Μοσκώβ Σελήμ» και να εντοπίσετε τρεις ομοιότητες.

Γεωργίου Βιζυηνού, Ο Μοσκώβ Σελήμ

Εγεννήθην από Μπέηδες και είχα πλουσίαν οικογένειαν. Είχα ακόμη δυο αδελφούς ομομητριούς. Επειδή δε ήμην ο τελευταίος, και αδελφήν δεν είχομεν, η μητέρα μας η συγχωρεμένη, όχι μόνον δεν ήθελε να με εβγάλη από το «χαρέμι», αλλά και μ' εστόλιζεν ως να ήμουν κόρη. Ήθελε βλέπει η καϋμένη να γελά τον εαυτόν της και [να] παρηγορή την λύπην της, διότι δεν είχε κ' εκείνη μίαν θυγατέρα. Ἐγίνα δώδεκα χρόνων παιδί και ακόμη είχα μακρὰ μαλλιά, "κηνιασμένα" νύχια, βαμμένα μάγουλα, κ' εφορούσα κοριτσιίστικα φορέματα. Η μητέρα μ' εκαμάρωνε –Θεός συγχωρέσει την! – τόσω περισσότερον, όσω φανερώτερον ήτο, ότι μόνον εγώ την ωμοίαζα καθ' όλα. Εγώ, ενόσω ήμην μικρός, υπέφερα να με ζωγραφίζουν και να με στολίζουν ωςάν κούκλα. Ενόσω όμως εμεγάλωνα, επερίσσευε και η αηδία μου διά τα χαϊδεύματα των γυναικών. Αυτό προξενούσε μεγάλην θλίψιν εις την καλήν μου την μητέρα, διότι το έβλεπεν η καϋμένη πως ήμουν ανυπόμονος, πως δεν έβλεπα την ώρα να πετάξω έξω από τα χέρια της. Τον πατέρα μας τον έβλεπα πολύ σπανίως· ήταν υπερήφανος, αυστηρός άνθρωπος και δεν ωμιλούσε πολύ εις το χαρέμι. Εμένα ποτέ δεν μ' επήρην εις την ποδιάν του να με χαϊδεύση· θαρρείς πως μ' εσυχαινόνταν όταν μ' έβλεπε με μακρὰ μαλλιά και κοριτσιίσια ρούχα. Ποτέ δεν μ' εχάρισε τίποτα, και πάντοτε με ωνόμαζε με εμπαιχτικά παρονόματα. Ήταν όμως και παλληκαράς άνθρωπος· αγαπούσε πολύ τα άλογα και τα όπλα και επερίπαιζε τα γυναικίστικα πράγματα. Εγώ μέσα τον ελάτρευα κ' επιθυμούσα να γίνω σαν εκείνον, ωπλισμένος καβαλάρης, τόσω θερμότερα, όσω περισσότερον επέμεναν να με κρατούν εις το χαρέμι!

- Το βλέπω πως δεν μ' αγαπάς εμένα, με είπεν η μητέρα μου μίαν ημέραν, ενώ εχαίδευε τα μαλλιά μου. Καϋμένο παιδί! Δεν το ξεύρεις πως ο πατέρας έχει τώρα και άλλην γυναίκα, πως εμάς δεν θέλει πια να μας γνωρίζει! Αν πας κ' εσύ μαζί του, εγώ θ' αποθάνω! Το ξεύρεις; -Μα έχει και εύμορφο «άτι» ο πατέρας, είπα εγώ τότε, ωςάν παιδί, έχει και χρυσά πιστόλια εις την μέση, γί αυτό έχει και άλλην γυναίκα.

- Καλά, είπεν η μητέρα μου, ύστερα αφού εσκεφέθη πολλήν ώρα λυπημένη. Το μπαϊράμι δεν είναι μακρὰ αρνί μου. Αν θέλης να μ' αγαπάς όσον σ' αγαπώ εγώ, και πιστόλια θα σε αγοράσω τότε και ό,τι άλλο θελήσης. Δος με μόνον την υπόσχεσί σου πως δεν θα γένης και συ αδιάφορος σαν τ' άλλα σου τ' αδέλφια.

- Καθώς είπα, θα ήμην έως δώδεκα χρόνων παιδί, και θαρρώ πως άλλο από το γάλα που μ' εβύζαξε, τίποτα δεν ημπόρεσε να με αφομοιώση τόσον εις την μητέρα μου, όσον η υπόσχεσις

ότι θα μ' εβγάλη τα κοριτσίστικα και [θα] με φορέση πιστόλια. Αγάπην αγάπην ησθανόμην δι' αυτήν άπειρον και μόνον δι' αυτήν την αγάπην της εστάθη δυνατόν να με έχουν τόσον καιρό μεταμορφωμένον και φυλακισμένον. Από την στιγμήν όμως που με έδωκε να καταλάβω ότι ο πατέρας την καταφρονεί προς χάριν μιας άλλης δεν ήξευρα με ποιον τρόπον να της φανερώσω την αγάπην μου όσον το δυνατόν περισσότερον. Ποτέ δεν έφευγα από κοντά της. Ποτέ δεν παρήκουσα τους λόγους της.

- 'Όταν με αγαπάς εσύ, έλεγε πολλές φορές η μητέρα μου – Θεός σχωρέσοι την – δεν αισθάνομαι την περιφρόνησι των άλλων. Ιδέ τ' αδέλφια σου, επήραν από τον πατέρα τους, δεν έχουν καρδιά μέσα στα στήθια. Μόνον εσύ ωμοίασες εμένα. Ο Θεός να σε δώση την ευλογία του!

κινιασμένα: κιτρινωπά, βαμμένα με κινά.

άτι: πολεμικό άλογο, το γεροδεμένο άλογο.

Μπαϊράμι: θρησκευτική γιορτή των Μουσουλμάνων.

(Μονάδες 20)

ΚΑΛΗ ΤΥΧΗ!!!!